

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupený Mgr. Janem Lehovcem, advokátem se sídlem Dlážděná 4/1586, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 10. 2016, č. j. 17 A 63/2015 - 54, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Sokolov, odboru právního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 5. 2015, č. j. 98975/2014/OP/EVKA-15, byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod první zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona o silničním provozu pro porušení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení § 6 odst. 8 písm. a) a § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1919/DS/15-7, bylo odvolání stěžovatele zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 21. 10. 2016, č. j. 17 A 63/2015 - 54, zamítl; proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost. V kasační stížnosti současně požádal o přiznání odkladného účinku.

V návrhu na přiznání odkladného účinku stěžovatel uvedl, že přiznání odkladného účinku se žádným způsobem nedotkne nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Naopak výkon rozhodnutí nebo jeho jiné právní následky znamenají pro stěžovatele nenahraditelnou újmu spočívající v tom, že na základě správních rozhodnutí mu bylo odebráno řídicí oprávnění a stěžovatel (podle svého názoru nezákonně) vykonává sankci spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Výkon této sankce nelze zpětně účinně reparovat.

Stěžovatel je architekt a svou profesi vykonává na území celé České republiky a v zahraničí; výkon sankce tedy pro něj znamená vážné komplikace.

Žalovaný se k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku do dne vydání tohoto usnesení nevyjádřil.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s. Pokud by soud rozhodoval o návrzích na přiznání odkladného účinku žalobě či kasační stížnosti paušálně tak, že by jej přiznával vždy, pokud by dopady rozhodnutí správního orgánu (soudu) byly negativní (záporné), pak by tím popřel smysl přiznání odkladného účinku podle § 73 s. ř. s. Základním smyslem odkladného účinku není obecně aplikovatelné oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu, ale jde o mimořádný nástroj zabránění stavu, kdy by v důsledku okamžitého výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu bylo konkrétním, zásadním a nevratným způsobem negativně zasaženo do práv stěžovatele. Nepoměrně větší újma stěžovatele, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám (§ 73 odst. 2 s. ř. s.) při výkonu nebo jiných právních následcích rozhodnutí, tedy musí představovat výjimečný a závažný stav, který již nelze v dalším běhu času nijak odčinit. To znamená, že i v případě, kdy přiznáním odkladného účinku nemůže vzniknout újma jiným osobám, musí být újma, jež vznikne navrhovateli výkonem nebo jinými právními následky rozhodnutí, takové intenzity, aby převážila nad veřejným zájmem na výkonu či jiných právních následcích pravomocného rozhodnutí správního orgánu či krajského soudu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel tvrzené důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nijak nedoložil, nadto uváděné důvody nenaplnují podmínky pro jeho přiznání ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel toliko uvedl, že je architekt, který vykonává svou profesi po celé České republice, jakož i v zahraničí, a výkon uvedené sankce je proto pro něj vážnou komplikací. To, že někdo vykonává své povolání na různých místech v České republice a zahraničí, samo o sobě neimplikuje nezbytnost disponovat řídičským oprávněním, ani znemožnění výkonu uvedené profese (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 5 As 206/2016 - 30). Nezbytnou mobilitu lze jistě do značné míry pokrýt využíváním prostředků hromadné dopravy či pomocí třetí osoby. Nadto je třeba poznamenat, že tvrzení stěžovatele jsou natolik obecná, že jsou sama o sobě pro vyhovění jeho návrhu nedostatečná (není uvedeno, odkud a kam vykonává stěžovatel pracovní cesty, proč by mu mělo být pozbytím řídičského oprávnění zcela znemožněno vykonávat profesi architekta, atd.). Stěžovatel ani svá tvrzení ničím nedoložil; Nejvyšší správní soud tedy nemohl ověřit jejich pravdivost a relevanci. Zdejší soud připomíná, že není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2015, č. j. 6 As 191/2015 - 36, nebo ze dne 12. 5. 2016, č. j. 7 As 64/2016 - 30).

pokračování

Nejvyšší správní soud si je plně vědom skutečnosti, že využití prostředků hromadné dopravy (resp. využití pomoci třetí osoby) může být pro stěžovatele nepochybně značně diskomfortní a komplikovanější (popř. též nákladnější), nicméně to samo o sobě nezakládá důvod pro přiznání odkladného účinku. Na tomto místě se sluší znovu připomenout, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je zcela mimořádným procesním opatřením, které má být vyhrazeno pouze pro případy, v nichž stěžovateli v důsledku (krajským soudem aprobevaného) rozhodnutí správního orgánu hrozí závažná újma, kterou již nelze odčinit.

Dále považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poznamenat, že jako značně problematická se jeví též otázka, zda by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebylo v rozporu s veřejným zájmem. K této otázce se stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku nijak nevyjadřuje (pouze konstatuje, že přiznání odkladného účinku s ním není v rozporu). Jak již Nejvyšší správní soud dříve uvedl např. v usnesení ze dne 22. 6. 2016, č. j. 5 As 126/2016 - 21, „v případě, kdy je jako sankce uložen zákaz řízení motorových vozidel je nutno zohlednit fakt, že tento trest kromě funkce represní (která je mu imanentní) v sobě silně zahrnuje též funkci obrannou, a to zejména ve vztahu k ostatním účastníkům silničního provozu“. Za těchto okolností a s ohledem na skutečnost, že stěžovatel ve svém návrhu ani neuvedl žádné argumenty, které by svědčily o tom, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v dané věci nebylo v rozporu s veřejným zájmem, nezbylo než konstatovat, že je na místě odkladný účinek nepřiznat. V této souvislosti je rovněž třeba vzít v potaz povahu přestupků, jichž se měl stěžovatel dopustit. Stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. e) bod první, písm. f) bod čtvrtý a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť měl řídit motorové vozidlo, ačkoli nebyl držitelem příslušného řídičského oprávnění, při řízení vozidla u sebe neměl a na výzvu policisty nepředložil ke kontrole řídičský průkaz a zároveň měl překročit nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici o 15 km/hod. Za těchto okolností si lze jen obtížně představit, jakými argumenty by vůbec bylo možné dovést, že v projednávané věci není přiznání odkladného účinku v rozporu s veřejným zájmem.

Po zhodnocení všech relevantních skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v posuzovaném případě účinky správního rozhodnutí nepředstavují pro stěžovatele takovou újmu, jež by převažovala nad veřejným zájmem, v tomto případě zejména na výkonu (a jiných právních následcích) pravomocných rozhodnutí správních orgánů či rozsudku krajského soudu a na ochraně dalších účastníků silničního provozu.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny; proto Nejvyšší správní soud dle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu